

opusdei.org

Лист Прелата (березень 2015)

"Церква заохочує нас добре підготуватися, щоб проникнути в події страстей, смерті та воскресіння Господа Нашого Ісуса Христа під час прийдешньої Пасхи."

24.03.2015

Дорогі мої: нехай Ісус береже моїх дочок і синів!

Вже пройшов деякий час з початку Великого Посту. В додаток до споглядання з вдячністю і

бажанням навчитися сорока днів молитви і посту Ісуса Христа в пустелі, його переможної боротьби над злим духом, Церква заохочує нас добре підготуватися, щоб проникнути в події страстей, смерті та воскресіння Господа Нашого Ісуса Христа під час прийдешньої Пасхи. Тому запрошує нас пройти цей літургійний період близько Вчителя так, як нас навчив Іоанн Павло II декілька років тому назад.

«Оце в Єрусалим ми йдемо» (Мк 10, 33). Цими словами Господь запрошує своїх учнів пройти з Ним шлях, який бере свій початок в Галілеї і веде на місце, де завершиться його відкупительна Місія. Цей шлях в Єрусалим, який євангелісти представляють як кульмінацію земного ходу Ісуса, представляє собою зразок християнського життя, вірного

слідкування за Вчителем по Хресній дорозі.

«Христос звертає це саме запрошення «йти в Єрусалим» до всіх людей сьогодні. І в особливий спосіб закликає нас в цей період Великого Посту, час сприятливий для навернення і віднайдення повного спілкування з Ним, безпосередньо єднаються з Ісусом в таїнстві смерті і воскресіння. Тому для віруючих Великий Піст є слухним часом для глибокого переосмислення власного життя» [1].

Нам відомі основні християнські практики, які радить Церква під час Великого Посту, щоб проявити це бажання до навернення: молитва, покаєння, діла милосердя. Я б хотів зосередитись на останніх. У своєму посланні на Великий Піст Папа Франциск говорить про

глобалізацію байдужості: зло, яке зосередилось безпосередньо в наш час і прямо суперечить Божому способу дії. Насправді, Господь в своєму безмежному милосерді піклується про кожного з нас, виходить до нас на пошуки. Коли ми віддаляємося, продовжує посилати нам ясність свого світла і сили своєї благодаті. Однак буває - відзначає Понтифік - що коли нам добре і ми живемо в своє задоволення, ми забуваємо про інших (чого Бог не робить ніколи), нас не цікавлять їхні проблеми, їхні страждання і скривдження, які вони переживають ... [2].

Щоб подолати таку небезпеку, ми маємо пам'ятати, що ми знаходимося в солідарності одні з одними. І насамперед, розмірковувати над Спількуванням Святих, яке підштовхує нас служити і піклуватися одні про одних, про наших братів і сестер,

які потребують духовної чи матеріальної підтримки. Таким чином, Великий Піст стає особливо сприятливим часом, щоби наслідувати Христа з щерістю віддаючи себе в служінні членам Його Містичного Тіла, памятаючи про те, як Він нам себе віддає.

Сила такої поведінки бере свій початок в уважному слуханні слова Божого і в прийнятті Таїнств – Сповіді та Євхаристії – особливо відзначених Церквою в цей літургійний час. Давайте задумаємося над тим, що приймаючи Тіло Господа під час Причастя, маючи необхідне розположення душі, ми стаємо все більше і більше схожими на Нього, і наше ототожнення з Христом стає все більш досконалим, аж поки не станемо – як говорив наш Отець- “ ipse Cristus”, самим Христом.

Постараємося зробимо «своїми» всі потреби інших людей, не дозволяючи егоїзму опанувати наше серце, від зосередження на нас самих: Тому що людина, яка є Христова, належить до одного тіла, і в Ньому немає місцябайдужості по відношенню до інших членів [3]. Як не згадати проповідь святого Апостола Павла : *«І коли терпить один член, то всі члени з ним терплять; і коли один член пошанований, то всі члени з ним тішаться»* [4] .

Дочки мої і сини, я б дуже хотів, щоб ми застосовували ці міркування піклуючись про хворих: діла милосердя, які Господь винагороджує по-особливому. Давайте також щодня молитися за тих, хто страждає переслідування за свої релігійні переконання. Ніхто не може бути нам чужим. Попросим Господа, щоб дарував їм свою благодать і

надав їм сили. І так як любов є впорядкована, ми маємо ділитися нею перш за все з найближчими, з членами нашої надприродньої або природньої сім'ї, друзі, сусіди, колеги по роботі – всі ті з якими нас об'єднують узи братерства, з усіма тими, хто трапляється нам на нашому життєвому шляху.

Надзвичайно ясними є слова Папи: «Чи вдається досвідчити приналежність до одного тіла? Тіла, яке водночас приймає і ділиться всім тим, що Господь бажає йому жертвувати? Тіла, яке знає свої найслабші члени, бідних і малих і піклується про них? Чи ми ховаємося в універсальній любові, яка спрямована до далеких куточків світу, забуваючи при цьому про Лазаря, що сидить при наших закритих дверях? (пор. Лк 16, 19-31) [5].

Користуючись нагодою, я хотів би подякувати моїм дочкам і синам, і всім тим, хто піклується про хворих і літніх людей, за їхнє щедре посвячення цій роботі: як же Господь їм посміхається. Я прекрасно розумію, що інколи ці зусилля проводять до важкої втоми. Але в цей момент знадайтеясну реальність, освітлену вірою: піклуватися про тих, хто не може сам за себе це зробити у власному домі, чи в інших місцях нас прямо провадить до люблячого серця Ісуса. Постараємося присвятити наше найкраще служіння, не торгуючись ніколи нашою жертвою. Я часто перечитую те, як святий Хосемарія з радістю відвідував хворих -бо в тому була потреба, необхідність щоб робити Опус Деї – піклуватися про хворих, супроводжувати їх. В ці моменти він черпав сили, щоб виконати те, про що його просив Бог.

В Справі ми покладаємося на цей багатий досвід справ милосердя. Не даремно, повоотрюю, Опус Деї народилося і укріплялося серед бідних і хворих людей. Це є дуже значимим для нашого шляху, так, що 19 березня 1975 року, за декілька місяців до свого відходу на Небо- пройшло 40 років – наш Отець з життєвістю згадував в кругу сім'ї ці починання Справи. Я запрошую вас затриматися на цих словах.

Я шукав сили в найбідніших районах Мадриду. Годинами по всіх місцях, днями, бродячи пішки з одного краю міста в інше, відвідуючи знедолених і бідолашних, в яких не було нічого сенько, серед дітей з сопливими носами і брудними ротами, але дітьми, що значить душами угодними Богу (...). Як же це було добре, яка ж то була радість! Багато часу я посвятив цій

справі, і шкодую що не міг провести більше годин. В лікарнях, в домах хворих, якщо ті прибіжища можна назвати домами... Це були безпомічні недужі люди, деякі з них мали невиліковну на той час хворобу, туберкульоз.

Це були насичені роки, коли Опус Деї зростало і ми того не помічали. Але я хотів сказати вам – хоча, одного дня вам розповідатимуть в більших деталях, з документами та паперами- що людською силою справи були хворі в лікарнях Мадриду: нещасні, які жили в своїх домівках без жодної іскри надії, найнеосвідченіші в самих закинутих районах міста [6].

А хворих я прошу бути слухняними, піддатливими, дозволяти піклуватися про себе. Дякуйте за ту людську і

християнську любов, яку вам надає сам Христос через людей, які про вас піклуються. Скількох людей, які не володіють даром віри, зворушують ці прояви справжньої християнської і людської любові, і врешті решт вони відкривають лик Христа в хворих, або в людях, які жертвують собою заради них.

Яку радість ми переживаємо, від того, що наближається урочисте свято святого Йосипа і Благовіщення Господнє.

Особливого значення набувають ці свята в цей рік Марії, Рік посвячений сім'ям, представляють перед нашими очима атмосферу сімейного затишку в Назареті, де стала присутньою любов Бога, любов Трійці через Боговоплочене Слово в пречистому лоні Марії. Там провів Ісус більшість років свого життя оточений любов'ю і опікою Марії і Йосипа. Там працював з

людською і надприродньою досконалістю святий Патріарх. Це прекрасна нагода, щоб довірити їм святість християнських домівок і прибігати до їх заступництва за всі родини в усьому світі.

В своєму недавньому катехизисі Папа підкреслив незамінну роль матері і батька в сім'ї: матері-говорив він при даній нагоді- е перш за все потужним противояддям проти поширення індивідуалістичного егоїзму [7]. Те саме ми маємо стверджувати і про батька, який відіграє ключову роль в формуванні сім'ї. Кожна сім'я потребує присутності батька, на жаль сьогоднішнє суспільство представляє собою «суспільство без батьків» (...). Особливо в західній культурі, постать батька символічно стала відсутньою, бляклою, зниклою [8]. Таке відношення приводить до серйозної помилки: адже і мати і

батько є абсолютно необхідними для гармонічного розвитку дітей в усіх їх аспектах. Наскільки щедрою і інтенсивною є наша молитва за цю життєво необхідний осередок Церкви і громадського суспільства? Чи молимося ми за те, щоб кожен дід став продовженням того затишного будинку в Назареті, де жив Син Божий? Як ми проявляємо нашу вдячність та подяку за вірність та віддачу багатьох батьків? Чи памятаємо, що маємо молитись за сімейне щастя подружжніх пар, яким Господь не дарував дітей, щоб вони могли любити волю Небес, а також давати приклад служіння всьому людству?

Незалежно від того, посилає Господь багато, мало чи жодної дитини, всі християнські домівки мають передавати радість від усвідомлення себе домашньою

церквою. Тому я привожу наступне вчення святого Хосемарії, в якому він стверджував, що батьки мають приймати дітей завжди з радістю і вдячністю, тому що вони є дарунком і благословення Божим и доказом його довіри [9]. І додавав: «Однак, я не сумніваюсь, зменшення кількості дітей в християнській сім'ї приводить і до зменшення кількості покликаних священицьких, та душ, які готові посвятити своє життя в служіння Ісусу Христу. Я бачив багато подружніх пар, яким Господь дарував тільки одну дитину, і вони мали щедрість віддати її Богові. Але не всі родини готові так чинити. В багатодітних сім'ях легше зрозуміти величчя Божественного покликання, тому що серед всіх дітей для кожного знайдеться місце в світі і свій шлях» [10].

Не завжди подружжя має дітей. І в тихих випадках, вони не повинні про себе думати, як про нещасних, бо вони не є такими. Це інший спосіб, теж божественний, в який Господь благословляє подружню любов. «Багатодітні сім'ї,- говорив наш Отець -приносять мені багато радості. Але коли я зустрічаю подружжя без дітей, бо Господь їм їх не дарував, я теж сповнююсь радості: вони можуть не тільки освячувати свою оселю, але також мають час піклуватися про чужих дітей, і таких сімей є багато, які роблять це зі зворушливою відданістю. Я пишаюся тим, що ніколи не занижував цінність благородної людської любові, навпаки, я завжди її заохочував і підтримував, адже вона має бути кожен день все більше і більше Божественним шляхом» [11]. Давайте подякуємо Богові за радіснувірність цих сімей.

На свято святого Йосипа, всі
прийдемо до святого Патріарха,
просячи в нього допомоги, щоб
наповнити наше життя, з кожним
днем ще більшою вірністю Богу,
так як зробив цей добрий чоловік,
відповідаючи на всі Божі прізиви.
І перед тим, як закінчити, я хотів
нагадати вам, що 28 березня
виповниться дев'яносто
років священницького служіння
нашого Отця. Звертайтеся до
нього з постійним і набожним
проханням за Церкву і Папу, за
покликання до священницького і
монашого життя, за покликання –
теж божественні – повної віддачі
людей в світі, як апостольському
целібаті так і подружньому житті,
за вірність всіх християн.
Звертайте ваші молитви, з вірою і
довірою, до Богородиці і святого
Йосипа, щоб ми вміли йти
шляхом споглядання у світі. І
продовжуйте молитись за всі мої
намірення.

Я дуже радий передати вам, що перед тим як розпочати своє усамітнення, я відвідав Лорето, разом з усіма вами, як це робив наш Отець. Я мав нагоду супроводжувати його, і бачив як він вмів любити нашу Матір і довіряти в її руки життя всіх своїх дітей, і своє власне: Справу! Щоб краще і більше служити святій Церкві!

З усією любовю, вас благословляє

Ваш Отець

Хав'єр

Рим, 1 березня 2015.

.....

[1]Святий Іоанн Павел II,
Послання на Великий Піст,
07.01.2001.

[2] Папа Франциск, Послання на Великий Піст 2015, 04.10.2014.

[3] Там же.

[4] 1 Кор 12,26.

[5] Папа Франциск, Послання на Великий Піст 2015, 04.10.2014.

[6] Святий Хосемарія, Записи сімейної зустрічі, 19.03.1975.

[7] Папа Франциск, Звернення на генеральній аудієнції, 07.01.2015.

[8] Папа Франциск, Звернення на генеральній аудієнції, 28.01.2015.

[9] Святий Хосемарія, Послання 09.01.1959, №54.

[10] Там же №55.

[11] Святий Хосемарія, Записи сімейної зустрічі, 10.04.1969.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
uk-ua/article/poslannia-prelata/](https://opusdei.org/uk-ua/article/poslannia-prelata/)
(01.04.2026)